

ἀπὸ τοῦ ὁποίου διόλου δὲν ἐχωρίζετο. Καὶ μὲ τὸν ἀργόν, ἀργὸν τόνον τῆς φωνῆς του :

— Κα, λῶς, σὰς, ἦ, ρα, με . .

Ἄν ἐπεχείρουν νὰ σοὶ περιγράψω τὸ φαγοπότι θ' ἀπετύγγανον ἀφεύκτως. Αὐτὰ τὰ πράγματα βλέπονται, δὲν γράφονται. Οὐδὲν ἤκούετο ἄλλο ἢ ὁ κρότος τῶν κινουμένων φοβίλων σιαγόνων καὶ ἡ φωνὴ τοῦ τέττιγος. Ἐνθουμαίαι, ὅταν παρτέθη εἰς τὸν λαὸν τὸ ἐπὶ τῇ γεννήσει τοῦ διαδόχου γεῦμα εἰς τοὺς στόλους τοῦ Ὀλυμπίου Διός ; Ἄν εἶδες ἐκεῖνο, δύναισι νὰ λάβῃς ἰδέαν τινὰ τοῦτου. Οὐδέποτε ἤδυνάμην νὰ ὑποθέσω, ὅτι οἱ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καταβροχθίζοντες ἦσαν ὅλοι θαμῶνες τῆς ὑπουργικῆς τραπέζης. Τοιαύτη βουλιμία μόνον εἰς Κουμουνδουριστὰς ἐπετρέπετο.

Μετὰ τὸ ντυνέττο τῆς γκιόσας ἦλθε τὸ σόλο τοῦ ρητινίου, εἰς ὃν κυρίως ὁ Ἀμφιτρώων ἐπρόσεχε, διότι ἐξ αὐτοῦ ἀνεμένετο τὸ θεατρικὸν ἀποτέλεσμα τῆς πλατείας τῆς Ὀμονοίας. Τὸ κλοῦκ-κλοῦκ ἦτο ἐν εἶδος ἀτελευτήτου ἀκομπαριαμέντου, ὡς κοινωνικὸν ἀριστεροῦ ψάλτου, ὅπερ συνώδευε ταῖς ζύγαις τὰ βριλιά, ταῖς γκαϊδαῖς, τὰ νταούλια καὶ τοὺς ζουρνάδες καὶ τὰ ὀλίγα εὐρωπαϊκὰ ὄργανα, ὅπερ τυχαίως παρεπλανήθησαν εἰς τὴν ἐθνικὴν τοῦ Ράλλη συναυλίαν, ἵσως, κατ' ἀπαίτησιν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν, ἵνα μὴ προσβληθῶσιν αἱ εὐεργέτιδες δυνάμεις.

Καὶ ἤρχισεν ὁ χορός. Μετ' ἀπορίας παρετήρουν, ὅτι εἰ καὶ τὸν ἔσυρεν εἰς πρῶν ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, ὁ Ράλλης, δὲν ἀπετέλουν πολλοὶ τὴν οὐράν. Ἐπλησίασα ἓνα τῶν δαιτυμόνων καὶ τὸν ἠρώτησα :

— Λιατί δὲν χορεύεις ;

— Ἐσχάσα νὰ βάλλω τὰ παπούτσιά μου, ὅταν μ' ἐπῆραν ἀπ' τὸ μαγαζί, μοὶ ἀπήντησε.

Τότε μόλις παρετήρησα, ὅτι ἡ πλειονοψηφία ἀπηρτίζετο ἀπὸ ξυπόλυτους.

Τοὺς αἰθέρας ἐπλήρουν οἱ ἤχοι τῶν ὀργάνων καὶ ζητωκραυγαί ὑπὲρ τοῦ Ράλλη περισσότεραι, ὑπὲρ τοῦ Φύλλα ἐ-

λίγισταί — ἴσως, διότι δὲν τὸν ἤφηνεν ὁ Ράλλης νὰ ἐξοδεύσῃ διὰ τὸ τσουμποῦσι. Πού καὶ που δὲ ἤκούετο βραχνή τις φωνή : Ζήτω καὶ τοῦ Τρικοῦπη.

Ὁ ἥλιος ἔδυνεν, ὅτε προαπεστάλη ἑφιππος εἰς Ἀθήνας, ἵνα φροντίσῃ περὶ τῶν βεγγαλικῶν. Εἶτα τὰ ὄντα ἐκεῖνα, τὰ ἐκβεδακχευμένα, μὲ τοὺς βραχνούς των λάρυγγας, ἀφοῦ οὕτω οἱ βουλευταὶ των τὰ παρεσκεύασαν, τὰ ἐφόρτωσαν εἰς ἀμάξας, ὧν ἡ μακρὰ ἀληθῶς σειρὰ ἀνῆρχετο εἰς Ἀθήνας τὸν φθόνον τῶν Κουμουνδουρικῶν κινουσα.

Εἶχον προπορευθῇ. Ὅμιλοί τινες συνεννοημένων ἀνέμενον εἰς τὴν πλατείαν τῆς Ὀμονοίας. Πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ πρωθυπουργοῦ ἐσταμάτων αἱ ἀμάξαι τῶν ὑπουργῶν, ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης ἀποβιδάζουσαι τοὺς ὑπουργοὺς, ὡς ἐάν εἶχον ὑπουργικὸν συμβούλιον.

Ἦκούσθη μακρόθεν ὁ ἐθνικὸς ὕμνος. Δυστυχῇ Σολωμέ ! Δυστυχέστερε Μάντζαρ ! Τὰ βεγγαλικά ἠνῆφθησαν. Εἷς ἑφιππος φουστανελλοφόρος ἐξετέλει χρέη διαγγελέως πηγαινο-ερχομένου καθ' ὅλον τὸ μήκος τῆς ἀμαξοστοιχίας διέκην ἐμβόλου κινουμένης ἀτμομηχανῆς. Αἱ ἀμάξαι παρήλανον πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ πρωθυπουργοῦ καὶ κάμπτουσαι τὴν πλατείαν τῆς Ὀμονοίας παρήλανον ἐκ νέου ὡς κομπάρσοι εἰς τὸ θέατρον, οὔτινες φεύγουν ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους τῆς σκηνῆς καὶ ἐπανέρχονται ἐκ τοῦ ἄλλου διὰ νὰ φαίνωνται πολλοί. Ὁ πρωθυπουργὸς τὸ κατ' ἀρχὰς ἐξελθὼν μετὰ τινων ὑπουργῶν ἔχαιρέτισε τὴν παρελαύνουσαν βαρχικὴν λιτανείαν, καὶ εἶτα ἀπεσύρθη, ἀφείς τὸν θεῖόν του Ἀποστόλν, ὅστις διαρκῶς χαιρετῶν ἐψιθύριζε :

— Μωρὲ ποῦ βρέθηκαν χίλια ἀμάξια . . . Αὐτὰ εἶναι δύο χιλιάδες . . . Μωρ' ἐδῶ τ' ὀλιγώτερο θὰ ἦναι πέντε χιλιάδες ἀμάξια . . .

Ἀλλὰ τέλος μπαῖλντισμένοι ἐκ τῶν ζητωκραυγῶν διέτασσον οἱ ἐποχούμενοι τοὺς ἀμαξηλάτας νὰ τραβήξουν πλέον ἴσα παύοντες τὴν γελοίαν αὐτὴν παρέλασιν.

Ἐγὼ ὅμως ἔμενον ἐκεῖ ἀκόμη ὡς στήλη ἀλόε καὶ δὲν ἠδυνήθην ν' ἀποχαιρετήσω ἄλλως τοὺς ἀποχωροῦντας, ἢ ὡς

Δ' | ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» | 7

N I N A

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

III—ΕΣΠΕΡΙΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον)

Ἔως οὗ ἔλθῃ ἡ σειρὰ των οἱ εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς τραπέζης νεώτεροι τρεῖς συνεζήτουν ζωηρότερον.

— Δοιπὸν σύμφωνοι ! — ἔλεγεν ὁ εἷς — ἐάν ἀπόψε χρεωκοπήσω μὲ τὸν Λασκενέ, θὰ γείνης τραπεζίτης μου. Μὲ εἶχες δανείσει χθὲς διακόσια φράγκα. Δι' αὐτὰ καὶ δι' ὅσα θὰ λάβω σήμερον ἔννοεῖς νὰ σοὶ κάμω συνάλλαγμα, νὰ σοὶ ὑποθηκέωσιν τὴν Κομητείαν μου . . .

— Θέλω — ἀπήντησεν ὁ ἄλλος — νὰ ἔχω ὑποθήκην ἐπὶ τῶν μελλόντων σου κερδῶν . . .

— Ἄν ἦσαι τόσο ἐυχαριστημένος ἀπὸ τὴν τύχην μου... ἂ ! σοὶ τὴν ἐκχωρῶ.

— Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖόν με ἐνθαρρύνει, εἶπε χαμηλόνων τὴν φωνήν, εἶναι ἡ ψυχρότης τῆς ἑλίδας σου, ἥτις ἠνῆθη νὰ δεχθῇ τὴν πρόσκλησίν σου διὰ τὸν δεύτερον στροβίλον, καὶ τὸ ὁποῖον σὲ ἔκαμε νὰ καταφύγῃς ἐδῶ. Βιζεύεις τὴν παροιμίαν . . . Ἀλλὰ σιωπῇ . . . μεταξὺ μας . . .

— Ἦρχισες πάλιν ; Δέν μοι λέγεις ; εἶναι ἀληθές, ὅτι θὰ ἔχωμεν γάμους ὀγδήγορα ; Ἦκουσα προφερόμενον τὸ ὄνομα τῆς βαρωνίδος Ταρβῶ . . . Δοιπὸν αὐτὸς ὁ κόμης τοῦ Σαίν-Μωρ εἶναι ἀτμομηχανὴ δυνάμειος χιλίων ἵππων . . .

— Ἐχτι κάρδουνα καὶ ἐπομένως ἀτυόν. Ἄς ἦναι καλὰ τὰ ἑκατομμύρια τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει θεοῦ του.

— Ἐν μιᾷ στιγμῇ λοιπὸν ἑκατομμυριοῦχος καὶ ἀμέσως καὶ ἡ νύμφη . . .

— Καὶ ἡμεῖς μὲ τὰ δουκάτα μας καὶ τὰς Κομητείας . . ! Σοῦ τετραγωνίζω τὴν Κομητείαν σου πολλαπλασιάζων αὐτὴν μὲ τὴν ἰδικήν μου. Δέχεσαι νὰ ἐξαργυρώσῃς τὴν καλωσύνην μου αὐτήν ;

— Τοιαῦται καλωσύναι δὲν ἐξαργυροῦνται . . . τοῖς μετρητοῖς.

— Ἀλλὰ σιωπῇ, διότι ἔρχονται τρεῖς χάριτες.

Καὶ τῶντι εἰς τὸν οὐδὸν τῆς αἰθούσης ἐφάνησαν τρεῖς κυρίαὶ συνοδευόμεναι ὑφ' ἐνὸς κυρίου.

ὁ ἀποτυχὼν ἐκείνος δημοτικὸς σύμβουλος τοὺς ἐκλογεῖς του :

Χαίρετε λοιπὸν ἄνδρες φθειροπώγωνες καὶ τραγοσκελεῖς καὶ ἀχυρόχομοι.

Χαίρετε γαστέρες ἀμνῶν γαλαθηνῶν καὶ τράγων βαθυπωγόνων πληρωμένοι.

Χαίρετε κοιλίαι ἀσκούς καὶ πίθους οἴνου καταναλώσασαι.

Blowitz.

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ

ΤΗΣ ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗΣ ΤΗΣ ΛΑΣΣΑΛ

ΕΚΤΑΚΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

Θέλομεν δημοσιεύσει τὴν ἐσπέραν τῆς τετάρτης· τῇ δὲ πρώτῃ τῆς Πέμπτης ἐλθοῦσεται τὸ τακτικὸν Διπλοῦν.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ἐπληροφορήθημεν ὅτι τὸ ἀρχικὸν πρόγραμμα, ὅπερ ὁ θίασος τοῦ «Ὁρφῆως» εἶχε προετοιμάσει πρὸς τιμὴν τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου Κουμουνδούρου ἦτο τὸ ἐξῆς :

ΜΕΡΟΣ Α'.

ΑΡΜΑΤΩΔΟΙ ΚΑΙ ΚΛΕΦΤΑΙ

ΜΕΡΟΣ Β'.

Ο ΤΣΑΛΑΒΟΥΤΑΣ

Ἄλλ' εἰς πατριωτικωτέρας ἐνδῶσαν ἔπειτα τὸ πολιτικὸν συμβούλιον τοῦ «Ὁρφῆως» εἰς ὃ παρῆσαν καὶ τινες δημο-

σιογράφοι, ἀπεφάσισαν νὰ παραστήσουν τὸν μὲν Σκενδέρμπεην, ἵνα προσελκύσῃ τοὺς Ἀλβανοὺς ὁ νέος Θεμιστοκλῆς, τὸν δὲ Καπνοδοχοκαθαριστὴν ὡς ὑπαινιγμὸν ὅτι ὁ Κουμουνδούρος ἔχει πάντοτε τὸ μέτωπον καθαρὸν.

Δὲν σᾶς εἶχομεν ἀναγγεῖλαι ὅτι ἡ Du Gazon Herbelle εἶχεν ἀποδημήσει πρὸς Κύριον ; -

Θὰ ἐνομίσατε ὅτι μᾶς συναλάβετε ψευδομένους ὅσοι τὴν εἶδετε ἐκ νέου ἐμφανιζομένην εἰς τὴν Meme Favart.

Μάθετε λοιπὸν ὅτι ἡ προσφιλεῖς γαλῆ εἶχε μὲν ἀποδημήσει εἰς Κύριον, ἀλλ' ὅτι δυστυχῶς ἐβρυκολάκισεν.

Νεώτεραι πληροφορίαι· ὁ «Σκενδέρμπειος» ἐδόθη κατὰ παραγγελίαν τῶν κουμουνδουρικῶν, ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει ὅτι τοῦλάχιστον ἡ μισὴ ἡ Ἀθήνα θὰ τρέξῃ.

Ἄλλ' ὁ θίασος τοῦ Ὁρφῆως τὴν ἔπαθεν ὡς ὁ ζαχαροπλάστης ἐκεῖνος ὅστις λαβὼν παρὰ τινος φίλου μας Βοημοῦ παραγγελίαν ἐνὸς μεγάλου ταψιοῦ μπακλαβᾶ, ὄχι μόνον τὸν μπακλαβᾶν τοῦ δὲν ἐπληρώθη, ἀλλ' ἔχασε καὶ τὸ ταψὶ τοῦ, διότι ὁ Βοημὸς ἐξυπνήσας μίαν πρῶταν χωρὶς παρᾶν ἄλλὰ μὲ ταψί, ἐξαργύρωσε τὸ χαλκοῦν σκεῦος.

Εἰς τὴν παράστασιν τοῦ Σκενδέρμπεη ὅλοι ὅλοι ἦσαν

45.

ΑΛΗΘΕΙΑ.

Ἐὰν ἐπὶ τῶν παρασῆμων ἐφέρετο εὐδιακρίτως γεγραμμένη ἡ ἀληθὴς αἰτία τῆς ἀπονομῆς των, πόσοι θὰ ἠτχύνοντο νὰ τὰ φέρωσιν ἐπὶ τοῦ στήθους !

Κάρο.

— Καὶ ὁ κύριος εἰς τὸ μέσον . . . Εἶναι ἡ τετάρτη ;

— Ὅχι εἶναι ὁ ἀνθρωπίσκος, τὸν ὁποῖον ζωγραφίζει πρὸ τοῦ κωδωνοστασίου ὁ ζωγράφος διὰ νὰ δείξῃ τὸ ὕψος τοῦ τελευταίου.

— Εἶναι ὁ Μαρκήσιος Μωρυγνῦ.

IV

Ὁ Μαρκήσιος Μωρυγνῦ ἦτο βραχὺ· τὸ ἀνάστημα, εἶχεν ὀφθαλμοὺς μικροὺς καὶ μέλανας, πώγωνα ὀξύν. Ἦτο πάντοτε ἐπιμελεημένος τὴν περιβολὴν καὶ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν βαπτισμένος εἰς τὰ μῦρα. Ὅσάκις περιπάτει, δηλαδὴ ἔτρεχε, —διότι οὐδέποτε περιπάτει—εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν βημάτων ὠσφραίνεται τις τὸ ὕδωρ τῆς Κολωνίας ἢ τοῦ Λουδαίν. Ἐφόρει πάντοτε νέα χειρόκτια, ὑποκάμισον κεντητὸν καὶ περικλείετο ὅλος ἐντὸς χειμερινοῦ ἐπανδύτου, χρώματος φαιοῦ μὲ πλατὺ περιτραχήλιον μέχρις ἐξ δακτύλων καὶ στοργγύλον, τὸ ὁποῖον κατήρχετο μέχρι τῶν ἀστραγάλων. Διεσκεδάζε καθ' ὁδὸν περιστρέφων τὸ κορδόνιον τοῦ μονυέλου του, τὸ ὁποῖον αἶφνης εἰς τὸν κρότον τῆς τυχούσης ἀμάξης προσήρμοζεν εἰς τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν, προσέχων μὴ στερηθῇ ἐξ ἀπροσεξίας τῆς εὐχαριστήσεως τοῦ νὰ χαιρετίσῃ ἐδαφίαιώς καὶ μεθ' ὑποκλίσεως ἀρκετὰ ἐκφραστικῆς καὶ πρωτοτύπου, τὰς τυχόν διαβαινούσας ἐπισ-

μότητας καὶ τότε οἱ παριστάμενοι διέκρινον ἐπὶ τῆς ἀποκαλυπτομένης κεφαλῆς του τμημὰ τι φαλακρὸν ἐν σχήματι πετάλου. Παρηκολούθει τὰς παραστάσεις τοῦ Ἰταλικοῦ Ἰδίου θεάτρου, ὅπου συναθροίζεται τὸ ἄνθος τῆς ἀριστοκρατίας καὶ ἤξευρε νὰ περιγράψῃ τὴν ἐπιούσαν ὅλας τὰς ἐνδυμασίας τῶν ἐν τοῖς θεωρείοις καλλονῶν καὶ τῆς αἰθούσης κάτω.

Πῶς εἶχε χάσει τὸν τίτλον Μαρκήσιος Μωρυγνῦ ἡτὸ αἰνιγμα. Τοῦ πατρὸς του τοῦλάχιστον, Μαρκησίου Παύλου Μωρυγνῦ, τὸ ὄνομα εἰς οὐδεμιᾶς δημαρχίας ὑπῆρχε τὰ βιβλία. Ἐλέγεν ὅτι κατόκει εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα ὠραίης τινὸς οἰκίας ἐπὶ τῆς λεωφόρου Μαγνέντα καὶ ἀληθῶς ἡ θυρωρὸς τῆς οἰκίας ταύτης ἐδέχετο δι' αὐτὸν ἐπισκεπτήρια, ἐπὶ ἰδιαίτερᾳ ὁμῶς ἀμοιβῇ, διότι ὁ κύριος Μαρκήσιος οὐδέποτε εὐρίσκετο ἐκεῖ. Κατόκει εἰς τὸ τέταρτον πάτωμα παλαιᾶς τινος οἰκίας ἐπὶ στενῆς ὁδοῦ, ἣτις διασχίζει τὴν ὁδὸν τοῦ Ἀγ. Μαρτίνου, εἰς δύο πενιχρῶς διασκευασμένα δωμάτια, ὅπου καθ' ἑκάστην πρῶταν ἐδέχετο τὰς ὀχληρὰς ἐπισκέψεις τῆς ξενοδόχου του, ἣτις ἐζήτει τὰ ἐνοίκια.

Ὁ κ. Μαρκήσιος ἦτο καθ' ἑκάστην σχεδὸν εἰς τὸ Ἰταλικόν, ἐπισκέπτετο συχνότατα τὸ Café Riche. Κατ' ἀντίθεσιν ὁμῶς πρὸς τὴν πολυτέλειαν ταύτην συνεθίζε νὰ προγευματίζῃ τὴν μεσημβρίαν ἐντὸς τοῦ δωματίου του μὲ ὀλίγον ζωμὸν, βραστὸν κρέας, ὀλίγον τυρὸν τοῦ Ροκφόρ καὶ

ΙΤΑΛΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ἐν Παρισίοις ἐξεδόθησαν ἐσχάτως ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν : « Les contes populaires en Italie » ὡραῖον βιβλίον τοῦ κ. Marc Monnier, περιέχον τὰ ὡραιότερα τῶν εὐφαντάσεων Ἰταλῶν παραμύθια συνοδευόμενα ὑπὸ λίαν προσφύων κρίσεων καὶ παρατηρήσεων τοῦ Γάλλου συγγραφέως. Ὁ κ. Μονιέ εἶναι εἰς ἐκ τῶν ἀνθηροτέρων συγχρόνων λογογράφων. Τὰ διηγήματά του θέλγουν ὡς μουσικὴ, καὶ οἱ μονόλογοί του σκώπτουν ὡς σάτυρα.

* *

Ἐν μέσῳ τῶν κυνικῶν αὐτῶν καυσάνων, ὀδηγοῦντες πάντοτε τὴν αἰσθητικὴν μας καὶ ὑπὸ κανόνων φυσιολογικῶν, ἀπεφασίσαμεν εἰς σειρὰν φύλλων τοῦ **Μὴ Χάνεσαι** νὰ προσφέρωμεν σελίδας τινὰς τοῦ νέου βιβλίου τοῦ κ. Μονιέ, ὡς γλυκὸ φράουλας μετὰ τὸν ὕπνον ἢ ὡς παγωτὸν μετὰ δεῖπνον συβαριτικόν.

* *

Ὡς τὰ νερά τοῦ Βάλς ἢ τῆς Κυλλήνης τὰ στέλλουν εἰς τοὺς βουλομένους καὶ κατὰ φιάλας, οὕτω θὰ σὰς λούσωμεν εἰς τὸν ποταμὸν τῆς ἐθνικῆς τῶν Ἰταλῶν φαντασίας, κερτῶντες μικρὰ ἐκ τοῦ νάματος αὐτῶν κύπελλα.

Πόσῃν δροσιᾷν θὰ αἰσθανθῇτε καὶ πόσα ἐξ ἀρωματωδῶν ὡς παρειαὶ ῥοδακίνου ἢ ἐκ λευκῶν ὡς γάλα χειλέων θὰ γεννηθῶσιν « εὐχαριστῶ » διὰ τὴν εὐτυχὴ ἡμῶν ἔμπνευσιν ! Παραλείπομεν ἔννοεῖτε, ἵνα μὴ κεντήσωμεν τὴν μετριοφροσύνην των, ὅλα τὰ κοινὰ ἢ ἄσχημα χεῖλη.

* *

Δὲν ἐννοοῦμεν τὴν προαγγελίαν μας αὐτὴν—τῆς δημοσιεύσεως ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἀρχομένης φύλλου—νὰ σὰς παρυσιάσωμεν ξηρὰν, χωρὶς νὰ τῆς ἀναδέσωμεν ὀλίγα ἄνθη εἰς

τὴν κεφαλὴν, ὥστε νὰ παραστῇ μὲ μειδιῶσαν φυσιογνωμίαν. Ὡς οἱ Τούρκοι ἔχουν τὰ δύο κωμικά τῶν πρόσωπα, τὸν Καραγκιόζην καὶ τὸν Χατζαηδάτην, οὕτω οἱ Σικελοὶ ἔχουν τὸν Δζιούφαν καὶ τὸν Φιρεντζάνον των. Ὅσον ὁ εἰς κάμνει τὸν βλάκα, ὁ ἄλλος τὸν τετραπέρατόν, τύπος Ἀρλεκίνου ἢ Μασκαρίλλου.

Ὁ Φιραντζάνος ἀφοῦ ζῶν ἐπέιραξε θεὸν καὶ ἀνθρώπους ἤλθε ἡ ὥρα του διὰ ν' ἀποθάνῃ. Ὁ πνευματικὸς ἐζήτησε εἰς τὴν τελευταίαν ὥραν νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ μετάνοιαν.

— Ἔλα, μετανόησε, τοῦ λέγει, ἐξομολογήσου, συλλογίσου ποσάκις ἤμαρτες εἰς τὸν Θεόν.

— Ἀληθινὰ, τοῦ λέγει ὁ Φιρεντζάνος ψυχορραγῶν· ἄλλα κι' αὐτὸ ποῦ μοῦ κάμνει ὁ θεὸς αὐτὴν τὴν στιγμήν, δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ μου.

* *

Νὰ ἰδῇτε τί φιάλουν τοῦ ἁγίου Πέτρου οἱ εὐθνοὶ Σικελοὶ, οἵτινες δὲν εἶναι ἄθεοι, δὲν εἶναι κακοί, ἀλλὰ δὲν μποροῦν νὰ μὴν περάζουν ὀλίγον καὶ τὸν ἅγιον Πέτρον.

Ἐνα βράδυ ὁ Χριστὸς με τοὺς ἀποστόλους του νυκτώθηκε εἰς μίαν ἐξοχὴν, καὶ ἤρχισε νὰ στενοχωρῆται.

— Ἔ! Πέτρε, τί λές νὰ κάμωμι' ἀπόψε.

— Μὴ φοβᾶται, βλέπω ἐκεῖ κάτου μιά καλύβα· ξεύρω μιά μάνδρα, ἐλάτε μαζί μου καὶ θὰ οἰκονομηθῶμε.

Μπῆκαν ἕνας ἕνας μέσα * καὶ διὰ τὴν χάριν τῆς Παναγίας ἐζήτησαν φιλοξενίαν.

— Εἴμεθα φτωχοὶ προσκυνηταί, λέγει ὁ Χριστὸς, πεθαίνουμι' ἀπὸ τὴν πείναν.

Ὁ ἅγιος Πέτρος ἤρχισε νὰ γλύφῃ τὰ δάκτυλά του, ἅμα εἶδε τὸν βοσκὸν μὲ τὴν βοσκοπούλάν του νὰ ζυμάνουν μιά ἀφράτη γαλατόπηττα, ποῦ σὲ μιά ὥρα θὰ ἦταν ψημένη.

ἡμίσειαν φιάλην οἴνου κοινοῦ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ξυνοῦ, ἐξ ἐκείνου, τὸν ὁποῖον προσφέρουσιν αἱ ξενοδόχοι εἰς τοὺς μὴ καλοπληρόνοντας πελάτας των, διὰ τὰ ὁποῖα ἡ ξενοδόχος του τὸν ἐπίστωνε καθ' ἐκάστην μὲ ἕν φράγκον καὶ εἴκοσι λεπτά, ἢ διὰ ν' ἀκολουθῇ τὸ λογιστικὸν τῆς σύστημα μὲ εἴκοσι τέσσαρα σολδία ἢ ὀβολούς.

— Θί μοι ἐπιτρέψῃτε κυρία νὰ παίξω δι' ὑμᾶς ; Ἀ ! ἰδοὺ καὶ οἱ λειποτάκται, τοὺς ὁποῖους ἐζητοῦμεν — εἶπεν ὁ Μαρκήσιος ἀπευθυνόμενος πρὸς τὰς τρεῖς κυρίας — ἰδέτε πῶς εἶνε προσηλωμένοι εἰς τὸ παιγνίδιον !

Ὁ Μαρκήσιος ὑποκλινὰς εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χαρτοπαικτείου, ἐνῷ αἱ κυρίαὶ ἀπεχαιρέτιζον αὐτὸν γελῶσαι καὶ τῷ ἐφώναζον :

— Καλὴν τύχην, κ. Μαρκήσιε, καλὴν τύχην.

— Μαρκήσιε καλῶς ἤλθετε — ἐφώνησεν ὅλη ἡ ὁμήγυρις τῶν χαρτοπαικτῶν — πάντοτε ἡ ψυχὴ τῆς συντροφικῆς καὶ φρέσκος φρέσκος ὥσάν νὰ ἐξήλθετε ἀπὸ τὸ αὐγὸ.

Ὁ Μαρκήσιος ἐκάλυψε μ' ἕν λουδοβίκειον τὸ πρόσωπον τῆς Ντάμα σπαθί.

Ἐκέρδησεν !

— Ἀ ! ἡ εὐχὴ τῶν Κυριῶν εἶπον ὅλοι.

Ὁ Μαρκήσιος ἰδιπλασίασε καὶ πάλιν ἐκέρδησεν. Ἀλλὰ ἄνθρωπος φρόνιμος, ἀπεσύρθη εἰς τὸ κάλλιστον μέρος τοῦ παιγνιδίου καὶ στραφεῖς πρὸς ἕνα τῶν γειτόνων του·

— Κύριε Κόμη, δὲν ἔχω λόγους νὰ σὰς ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὸ δῶρον, δι' οὗ εὐπρεστήθητε νὰ με τιμῆσητε. Ἦσαν τόσον ὡραῖα τὰ σιγάρὰ ἐκεῖνα ! Δὲν ὑπάρχει τις εἰς Παρισίους καπνίζων παρόμοια.

— Ἐχω μίαν ἐξαίρεσιν. Χθὲς περὶ τὴν δωδεκάτην τῆς νυκτὸς συνήντησα κύριόν τινα εἰς ἕν στενὸν παρὰ τὴν ὁδὸν Ἀγ. Μαρτίνου, ὅστις ἐδίδιξε μὲ βῆμα ταχὺ, τοῦ ὁποῦ τοῦ εἰγάρου ἄφινε παρομοίαν εὐωδίαν . . .

Ὁ Μαρκήσιος ὡς ὁ ηλεκτριζόμενος, κεντηθεὶς ἀνετινάχθη. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦτο αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐπιστρέφων εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀλλὰ προσποιούμενός ἀφέλειαν — Δὲν ἤμην βεβαίως ἐγὼ . . .

— Μήπως εἶπον ἐγὼ τοῦτο, Μαρκήσιε ;

Ὁ Μαρκήσιος Μωρυγὸν ἐφρόντισε ν' ἀλλάξῃ θέμα συνδιαλέξεως, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως νὰ δείξῃ, ὅτι δὲν ἦτο ἐκεῖνος.

— Μήπως εἰσθε χθὲς εἰς τὴν Ορέγα ; Ἡ κυρία Καρβαλὼ ἐπαιζεν εἰς τὸν Φάουστ ; Ἦμην ἀδιάθετος καὶ ἔμεινα μέσα.

Ὁ Μαρκήσιος δὲν ἐπρόφθασε ν' ἀκούσῃ τὴν ἀπάντησιν, διότι κίνησις ζωηρὰ εἰς τὴν αἴθουσαν εἶχεν ἀναστατώσει πάντας. Βισήρχετο ὁ βαρὺνός Ταρβὼ μετὰ τῆς θυγατρὸς του Βέρθα. Ὁ Ἀμεδαῖος καὶ ἡ Κόμησσα ἐσπευσαν εἰς προῦ-πάντησιν των.

Ἄλλ' ἂν κρατοῦσε ὄπλο σ' τὸ χερί θά σκοτώνουνταν, σὺν ἤκουσε νὰ τοὺς ποῦνε :

— Ἄντε, πηγαίνετε νὰ κοιμηθῆτε. Ἀφοῦ νυκτωθήκατε, δὲν θὰ σᾶς ἀφήσουμε νὰ σᾶς φάνε τὰ σκυλιά.

Ἐνας ἕνας, μὲ τὸ παράπονο σ' τὰ χεῖλη καὶ τὸ μυρολόγι σ' τὴν κοιλιὰ πέσανε νὰ κοιμηθοῦνε εἰς τὴν καλύβην.

Τὴν νύκτα πατοῦνε τὴν μάνδρα κλέφται καὶ ξεγυμνώνουν ὅλον τὸ ἔχειν τοῦ βοσκοῦ. Πήγανε νὰ μποῦνε καὶ σ' τὴ καλύβη.

* — Τίς εἶ ; ρωτοῦν οἱ κλέφται.

— Εἴμεθα, ἀποκρίνεται ὁ ἅγιος Πέτρος, δεκατρεῖς φτωχοὶ προσκυνηταί, ποῦ κοιμηθήκαμε χθὲς τὸ βράδυ νηστικοί, ἀπ' τὴν πείνα εἴμαστε γιὰ τὸ διάβολο.

— Σὺν εἶναι ἔτσι, τοὺς λένε οἱ κλέφται, νὰ ἐδῶ εὗραμε μιὰ γαλατόπηττα, καθῆστε καὶ φάτε τὴν, γιατί ἡμεῖς θὰ σύρουμε τὸν δρόμο μας.

Δεύτερο λόγο δὲν ἤθελαν, καθήσανε γύρω γύρω σ' τὴν πῆττα καὶ τὴν ξεκοκκάλισαν ὡς ποῦ νὰ πῆς : νά !

Ἀφοῦ γεμίσανε τὴν παραδαρμένη τῶς, ὁ ἅγιος Πέτρος χαδεύων ὡς δεσπότης προγαστῶ τὴν ἑδικήν του, λέγει :

— Νᾶχουμε τὴν εὐχή μου οἱ κλέφται, ἐλευθερὸν τοὺς πεινῶντας καλλίτερα ἀπὸ τοὺς πλουσίους.

— Νᾶχουμε τὴν εὐχή μας οἱ κλέφται, ἐπανελάβαναν οἱ λοιποὶ ἀπόστολοι.

— Νᾶχουμε τὴν εὐχή μου, λέγει ἐπὶ τέλους καὶ ὁ Χριστός, ἐπισφραγίζων τὴν εὐλογίαν τῶν κλεπτῶν.

Καὶ ἐνῶ ἔφρευγον ἀπὸ τὴν μάνδραν ἔλεγε ὁ Πέτρος τοῦ Χριστοῦ κρυφὰ εἰς τὸ αὐτί :

— Καλλίτερα νᾶναι κάνει κλέφτης, παρὰ ἀπόστολος.

Αὐτὰ δὲν εἶναι τίποτε ἀπέναντι τῶν ἄλλων ὅσα θὰ διαβάσσετε εἰς τὰ προσεχῆ φύλλα. Οὔτε ὡς κοκορεύεται νὰ μὴν τὰ ἐκλάβετε πῶς ἔρχεται ὁ ὁπτός ἄμνος, ἐκ τοῦ ὁποῦ, ὡς ἀπὸ ζιαρτί. Ῥάλλη, θὰ φάτε ὅλοι οἱ ἀναγνώσται καὶ αἱ ἀναγνώστριαι.

— Ἡ συνεδρίασις εἶναι βλέπω πλήρης — εἶπεν ὁ βαρῶνος χαιρετίζων δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

— Δηλαδή ἀπὸ τοῦδε — προσέθηκε μειδιῶσα ἡ Κόμησσα Λανέσκη — διότι τὴν συμπληροῦτε ὑμεῖς βαρῶνες μετὰ τῆς θυγατρὸς σας.

— Εἴμεθα τῶντι οἱ ὑστεροῦντες καὶ σᾶς ζητοῦμεν συγγνώμην.

Ὁ Ἀμεδνός ὠδήγησε τὸν βαρῶνον εἰς ἰδιαιτερον δωματίον ὅπου ἐκάθηντο καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν οἰκειωτέρων.

— Ἄ ! τέκνον μου πῶς ἀναμνήσεις μοι φέρει τὸ δωματίον τοῦτο. Ποσάκις δὲν ἐκαθήμεθα ἐδῶ μὲ τὸν μακαρίτην θεῖόν σας. Εἴμεθα ὡς ἀδελφοί. Σεῖς δὲν τὸν ἐγνωρίσατε ὅσον ἐγώ.

— Εἶναι ἀληθές — ὑπέλαθεν ὁ Κόμης τοῦ Σαίν-Μώρ. — Διήλθον ὅλην μου τὴν νεότητα μακρὰν εἰς τὴν Καλκούτταν. Ὅταν ἔμαθον τὴν ἀσθένειαν τοῦ θεοῦ μου ἔσπευσα νὰ λάβω τὴν εὐλογίαν του πρὶν ἢ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἐπεχείρησα τὸ μακρὸν αὐτὸ ταξίδιον διαπλέων τὸν Ὠκεανόν. Ἀλλὰ φεῖ ! ἔλθον πολὺ ἀργά. Μὲ ἡγάπα τὸσον ὅ πτωχός μου θεός.

— Δὲν ἐννοῶ νὰ σας ἐπαναφέρω λυπηρὰς ἀναμνήσεις . . εἶπεν ὁ βαρῶνος, ὅστις συγκεκνημένος ἤκουεν ἀπὸ τῆς ἑδρας τοῦ τὸν Κόμητα.

— Αυστυχῶς εἶναι τόσον πρόσφατα ! Καὶ εἶναι δυνατόν

ΤΟ ΦΑΛΗΡΟΝ

Ὡς εἰς κονιστέπτοι τῶν Ἀθηναίων πολῖται, σεῖς οἱ νομίζοντες ὅτι ζῆτε ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Ἑλλάδος, ἀρκεῖ νὰ τρώγετε κονιορτὸν καὶ νὰ πίνετε λάσπην, ἐξοδεύσατε μιὰν δραχμὴν ἵνα καταβῆτε εἰς τὸ Φάληρον, εἰς τὴν ἀληθῆ πρωτεύουσαν τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου. Ὁ δήμαρχος τῆς Φαληρικῆς ἀκτῆς κ. Παρασκευαΐδης δύναται ἀντὶ δραχμῆς νέας νὰ σᾶς γράψῃ δημότας του. Ἐκεῖ νὰ ἰδῆτε καλοκαίρι, ἐκεῖ νὰ ἰδῆτε δροσιά.

Ἀλλὰ διαταγὴ τῆς ἀστυνομίας τοῦ αὐστηρά δὲν δεχεται σκονισμένους πολίτας οὔτε ζεστὰς πολίτιδας, πρέπει πρῶτον νὰ λουθῆτε ὅλοι, νὰ τινάξετε τὰ ὑποδήματά σας εἰς τοῦ κ. Προεδροῦ τοῦ καθαυτοῦ ὕδωρ, καὶ δροσεροὶ δροσεροὶ τότε νὰ εἰσέλθητε εἰς τὴν καλοκαιρινὴν πόλιν ἢ ἢ ἀνοιξί, εἶνε ἀειθαλής.

Δὲν τὸ πιστεύετε ;

Μετὰ τὴν 9 ὥραν, ὅτε τὸ πλῆθος ἐκείνο τῶν δροσερῶν πολιτῶν ἀναπαύεται παρὰ τὴν ἀκτὴν ἀφίνον τοὺς πνεύμας του εἰς τὰς θαπέας τοῦ παιγνιώδους μπάτη, θ' ἀκούσσετε τὸ ἀθάνατον τοῦ Φαλήρου ἀηδόνι μὲ τὴν γλυκεῖάν του φωνήν.

Τί παράδεισος !

Νὰ ἦσαι δροσερός, νὰ ὁμιλῇς δροσερά, καὶ νὰ ἀκούῃς ἀηδόνι εἰς τὰ μέσα τοῦ Ἰουλίου.

Καὶ νὰ βλέπῃς ἀφροδίτας μὲ χιλιάδου εἶδη ῥαμνῶν καὶ χιλιατρία εἶδη μαλλιών.

Μὰ εἶνε παράδεισος αὐτὸ τὸ Φάληρον.

Καὶ ποῦ νὰ γνωρίζετε τὸ μυστηριωδέστερον μυστήριον τοῦ δημάρχου τούτου τοῦ Φαλήρου, τοῦ κ. Παρασκευαΐδου, ὅστις εἶνε ὁ ἡμίθεος οἰκιστὴς τῆς ἀποικίας ταύτης. Τὸ μυσ-

νὰ λησμονήσω τὰς ἀρετὰς του ! Εὗρέθην μόνος, ὄρφανός ἐν τῷ κόσμῳ ἀπὸ τοῦ ἑκτου ἔτους τῆς ἡλικίας καὶ ὁ γέρον Κόμης ὑπῆρξε δι' ἐμὲ καὶ πατὴρ καὶ μήτηρ καὶ ἀδελφός καὶ τὰ πάντα. Ἦμην εὐτυχῆς πλησίον του, ὅταν ὑπὸ νεανικοῦ ἐνθουσιασμοῦ παρασυρόμενος καὶ σπεύδων ν' ἀποκτήσω δόξαν, ἐγκατέλιπον τὸν οἶκον τοῦ Ἀδράμ καὶ ἀπῆλθον εἰς τὸν στρατὸν τῆς Ἰταλίας, ὅπου δὲν κατάρθωσα κἀν νὰ λάβω ἕνα βαθμὸν ἀνώτερον. Παρῆλθεν ἡ ἐποχὴ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ αἰσχυρόμενος νὰ ἐπανεέλθω ἄνευ τινὸς βαθμοῦ κατῆλθον εἰς τὰς Ἰνδίας καὶ ἐζήτησα ν' ἀποκτήσω τοῦλάχιστον ἰδίαν περιουσίαν· ἀλλὰ ἡ τύχη δέν με μόνον σεν. Ἠσχυρόμην νὰ γράψω εἰς τὸν θεῖόν μου, ἡσχυρόμην καὶ νὰ ἐπανεέλθω ἀπρακτός.

— Ἀλλ' ὁ λογαριασμός τῶν δυστυχιῶν σας πιστεύω, ὅτι ἐκλείσθη — διέκοψεν αὐτὸν ὁ βαρῶνος.

Ἡ Κόμησσα ἀφ' ἐτέρου περιποιεῖτο τὴν Βέρθαν, ἥτις ὁμως, μᾶλλον ὅτι χαριέστατα ἐνδεδυμένη, αἰδήμων καὶ ζωηρὰ συγχρόνως, προκαλοῦσα τὸν θαυμασμόν καὶ τὴν ἀντιζηλίαν—εἰρήσθω ἐν παρόδῳ—τῆς Κομήσσης, ἐφαίνετο ἀποδυσπετοῦσα καὶ μᾶλλον σκεπτικὴ, δειλὴ, τεθλιμμένη.

(Ἀκολουθεῖ).

Κ. Ξένος,